

ถึง..แม่พลอย

ตอนนี้ฉันคิดถึงแม่พลอยมากจริงๆ มันมีอะไรเกิดขึ้นหลายๆ อย่างคล้ายกับที่แม่พลอยเคยพบเห็นมา. ไม่น่าเชื่อว่ามันจะย้อนมาเกิดอีกหลังยุคแม่พลอยเกือบร้อยปี ฉันเกิดที่หลังแม่พลอยนานมาก. แต่ฉันรู้สึกเหมือนว่าฉันคุ้นเคยกับแม่พลอยดี. แม่พลอยอยู่ในวัง. ใกล้ชิดเจ้านาย.

ได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้หลักผู้ใหญ่ให้มีความรู้ ความคิด มีมารยาทตามสมัยของแม่พลอย. สมัยเด็ก พ่อแม่ฉันก็อบรมสั่งสอน. เข้าโรงเรียนครูก็สอนคล้ายๆ กัน. เด็กรุ่นฉันยังเคารพผู้ใหญ่. เรื่องไหว้ กราบ คำพูดคำจา กิริยามารยาท. ถูกอบรมจนซึมซับอยู่ในตัว. ไม่กล้าพูดหยาบคาย. กระดากปาก. ผู้ใหญ่นั่งอยู่. จะเข้าไปหาต้องย่อตัว. ต้องนั่งลง ฯลฯ สารพัดนะ. แม่พลอย. เราก็ทำกันมา. ไม่ได้คิดว่าตัวเองต่ำต้อยอะไร. ผู้ดี คนดี เขาก็ทำกันทั้งนั้น. ใครไม่ทำต่างหากจะถูกคนเขาวว่า ไม่มีใครสั่งสอน

ฉันไม่ได้อยู่ในวังในวัง. ไม่ได้ใกล้ชิดเจ้านายสักเท่าไร. แต่ฉันก็รับรู้มาตลอดว่า. บ้านเมืองเรามีในหลวง. มีพระราชนิ. เป็นเหมือนพ่อแม่ของประชาชนทุกคน. ฉันเกิดในรัชกาลที่ ๙ แม่พลอย. ตั้งแต่เล็กจนโต จนแก่ป่านนี้. ฉันคุ้นเคยกับการมีในหลวง. ได้รู้ว่าพระองค์ท่านดีแสนดี.

ทรงทำอะไรต่อมิอะไรให้คนไทยมากมายเหลือเกิน. ฉันไม่เคยคิดว่าจะมีใครไม่รักในหลวง. มีหน้าซ้ำ. ถึงขนาดพยายามจะทำร้าย. ทำลายได้ลงคอ

ฉันยังจำได้. ตอนที่ลูกของแม่พลอยกับเพื่อนนักเรียนนอกคิดการใหญ่. แม่พลอยเป็นทุกข์เพราะเห็นลูกๆ ชัดแย้งกัน. พี่น้องทะเลาะกันรุนแรง. จนถึงขนาดไม่มองหน้ากัน. จนถึงช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง. แม่พลอยเป็นผู้หญิง อยู่แต่ในบ้าน. ได้ฟังแต่คนมาเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น. แม่พลอยยังเดือดร้อนเป็นทุกขนัก. ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีคนไทยกล้าทำอะไรกับสถาบันกษัตริย์แบบนั้นได้.

แม่พลอยเชื่อไหม. ยุคนี้ วันนี้. ห่างจากสมัยแม่พลอยเกือบร้อยปี. ยังมีคนคิดทำตามรอยคณะราษฎรสมัยนั้นอีก.

สาเหตุมันก็คล้ายๆ กันแหละ. แม่พลอย. คนรุ่นใหม่. ไปเรียนเมืองนอก รับความคิดแบบฝรั่งมา. แล้วก็เปลี่ยนแปลง. ทำตามอย่างเขา.

ต่างกันตรงที่ว่า. สมัยนั้น แครวมกลุ่มกันเอง. แล้วก็ต่อสู้กับฝ่ายที่ปกป้องสถาบัน. ชาวบ้านร้านถิ่นไม่ค่อยได้เข้าไปเกี่ยวข้อง.

แต่สมัยนี้มันกระจายไปทั่ว. ลูกหลานไปทุกบ้านช่อง. โดยเฉพาะคนที่เป็นครูบาอาจารย์. เอาความคิดมาใส่สมองลูกศิษย์. ใช้วิธีการต่างๆ ทำให้หลงเชื่อตามกันไป. ที่เขาว่าเด็กเหมือนไม่อ่อนน่. จริ่งเลย. แม่พลอย. เขาตัดยั้งก็เป็นยั้งนั้น. จะคดจะง้อยังไงก็ไปตามหมดทุกอย่าง

แม่พลอยคงเป็นลมแน่. ถ้าได้รู้เห็นว่าเด็กเดี๋ยวนี. แสดงกิริยา. วาจายังงับพ่อแม่ ครูบาอาจารย์. แล้วคงแทบอกแตกตาย.

ถ้ารู้ว่าเขาพยายามวัฒนธรรมที่คนรุ่นปู่ย่าตายายยึดถือกันมา. ก้าวร้าว. มุ่งร้ายต่อ สถาบันกษัตริย์ที่คนไทยยึดเหนี่ยวจิตใจกันมานานแสนนานมากขนาดไหน คนรุ่นเรา. แคพูดถึงไม่ดี. ทำอะไรเทียมเจ้าเทียมนาย. ยังว่า นรกจะกินหัว. แต่คนรุ่นนี้. นรกกินหมดตัว. หรือจะกินไม่ลงก็ไม่รู้. ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง.

หยาบคายเหลือเกินจริงๆ.

ที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ. เขาพยายามสร้างเรื่องราวต่างๆ นานาให้คนพลอยเกลียดชัง. แดกแยกกันเอง. เกลียดชังสถาบันสำคัญของชาติ. ชักศึกเข้าบ้าน. ให้ต่างชาติเข้ามาแทรกแซง. ยิ่งเกี่ยวกับเรื่องในบ้านเมืองของเราเอง

ฉันคิดถึงสมัยสงคราม. ตอนที่เขารบกัน. ไทยไม่ได้เข้าไปขัดแย้งอะไรด้วย. แล้วจู่ๆ ญี่ปุ่นก็เข้ามายึด. ถืออาวุธเดินกันเพ่นพ่านเต็มไปหมด.

ทำให้ไทยตกอยู่ในภาวะสงครามไปด้วย

ตอนนี้ฉันก็รู้สึกวิตกกังวล. กลัวว่า. ถ้าคนไทยทะเลาะกันเอง. แล้วจู่ๆ ขึ้นขึ้นมาแล้วเห็นทหารฝรั่งถืออาวุธเข้ามาเดินเพ่นพ่านเต็มไปหมด. เข้ามาควบคุม. บงการทุกอย่าง. เหมือนสมัยญี่ปุ่นเข้ามายึดตอนนั้น. จะเป็นยังไง

ฝรั่งพวกนี้ทำกับหลายๆ ประเทศนะ. แม่พลอย. แทรกแซง. ยุยง. ทำให้เกิดเรื่องวุ่นวาย. กลายเป็นจลาจล. แล้วก็อ้างว่าเข้ามาช่วยระงับเหตุการณ์. แต่ละประเทศที่ฝรั่งพวกนี้เข้าไปสอดแทรกก็ย่อยยับ. เหมือนเสียเอกราช. ตกเป็นทาสเขา.

คนอย่างเราๆ นะ. แม่พลอย. ก็ได้แต่กลัว. ออกสันขวัญแขวน. กวาวนาขออย่าให้มันเป็นอย่างนั้นเลย

ฉันเกิดไม่ทันสมัยรัชกาลที่ ๗ ก็รู้นิดๆ น้อยๆ เหมือนแม่พลอยละมั้ง. ว่าพระองค์ท่านทรงยินยอมทำตามข้อเสนอของคณะราษฎร.

เพราะไม่อยากให้คนไทยต้องเสียเลือดเนื้อต่อสู้กันเอง. กษัตริย์ไทยทุกพระองค์คิดถึงประชาชนมากกว่าพระองค์เองทุกยุคสมัย. ในหลวงรัชกาลที่ ๗. ทรงยอมสละพระราชอำนาจ. สละราชย์. ไปประทับอยู่ต่างประเทศเสียเอง. เพื่อให้บ้านเมืองสงบ

ถ้าพระองค์ท่านไม่ตัดสินใจสละราชย์อย่างนั้น. คงเกิดกบฏ. เพราะคนไทยที่รักสถาบัน. ก็มีอีกมากมายที่พร้อมจะยอมตายถวายชีวิต

วันนี้. คนรุ่นใหม่กลุ่มหนึ่ง. พยายามจะสืบสานเจตนารมณ์คณะราษฎร. ยิ่งกับว่าที่ทำครั้งนั้นยังไม่พอใจ.

คนไทยเราถือว่าสถาบันกษัตริย์เป็นส่วนหนึ่ง. และเป็นส่วนสำคัญของสังคมไทย. เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ.

แต่คนพวกนี้ก็กลับมองว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้เขาได้มีอำนาจกันเต็มที่. เหมือนบ้านมีพ่อแม่อยู่. แทนที่จะคิดว่าเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร. มีบุญคุณ. ให้ความร่มเย็น. กลับคิดว่าขวางหูขวางตา. ร้าคาอยู่. อยากกำจัดไปให้พ้นๆ

เขาทำเหมือนลูกอกตัญญูที่คิดจะไล่พ่อแม่ออกจากบ้าน. ไม่ได้คิดว่าบ้านหลังนี้ที่บ้านพ่อแม่สร้างมา. ให้เขาเกิด กินอยู่ จนเติบโตเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา คนรุ่นเรา. แคพูดไม่ดี. คิดไม่ดีกับพ่อแม่. ยังไม่กล้าเลย. กลัวบาปกรรม. ตกนรกไม่ได้ผิดได้เกิด. แต่คนสมัยนี้เขาไม่รู้จักบาปกรรม. ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น.

โลกมันเปลี่ยนแปลงไปมากจริงๆ แม่พลอย.

ฉันก็ไม่ว่ากันว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นอีก. แม่พลอยปรับตัวรับความเปลี่ยนแปลงมาถึงสี่แผ่นดิน. แต่ที่แม่พลอยไม่เคยเปลี่ยนแปลง. คือยังเป็นคนไทยทั้งชีวิตจิตใจ. ไม่ว่าอะไรจะเปลี่ยนไปอย่างไร. แม่พลอยก็ยังยึดมั่นในความกตัญญู. ไม่ว่าต่อผู้คน หรือแผ่นดินเกิด. ฉันจะพยายามทำตามอย่างแม่พลอยนะ. เพราะถ้าจะให้ฉันปรับตัวไปตามคนรุ่นใหม่ทุกอย่าง. ฉันว่า. ฉันทำใจไม่ได้จริงๆ

Cr: อ. รัตนา สกิดานนท์